

מצביע בעדו - ואם גם בצורה של מתן אשתי-על-תנאי, או כדי לבטא מחאה בלבד. אין זה מוגזם להניח כי חזית בלתי-מפלגתית משותפת בזאת, המקיפה את שני העמים ואת כל השכבות והעדות, היתה יכולה לזכות בעשרה ואף בתריסר מקר מות בכנסת הרביעית.

אנשי הגויסה אובסרבה, אנשי-אמונם של שמעון פרס ומושה דיין, האמינו בזאת - ועל כן הכתירו את מאמרם בכותרת, "מניי המפלגות לוחמים נגד הפוזיאונים". פודאד, כוכור, הקים רשימה שעלתה בתנאי פה מאפס, לסיעה אדירה בפרלמנט הצרפתי.

דוגמה של פוזיאד, היא, כמובן, החרב פיפיות - כי שיעור ההפרקה בפרלמנט, אחרי נצחונה המזהיר בבחירות. מתנגדי הרעיון הגדול טענו כי אפילו הייתה נבחרת סיעה גדולה של 10 או 12 איש מטעם החזית הבלתי-מפלגתית המאוחדת, היתה מתפצלת במהרה לשתים-שלוש סיעות. לא היה בכך כל רע. גם במקרה זה היה הכפיון השוב ונדאי. הוא היה מושך אל הקלפי לפחות מאה אלף בוחרים, שיימנעו אחרת מהצבעה. הוא היה מחזיר לכנסת את רוח הפרצים של דעות חדשות. הוא היה שובר את הקפאון המבחיל, ההופך את החיים המדיניים ברוח, מאז קום המדינה, למועקה. הוא היה פותח פתח לשניונים גדולים בעתיד. הוא היה מוכיח שכדאי לחלום ליד הקלפי - תחת לחלום על אמצעים אחרים. ובסופו של דבר היה מתגבר הכוח העקבי השקול והנאמן ביותר. וזה - במקרה הרע ביותר. אולם במקרה הטוב ביותר יכול היה להיחצק מצב אחר: סיעה גדולה של תריסר איש, שנויים זה מזה אך מאוחדים בקשרים של מאבק משותף, שהיו מבטיחים בהדרגה גישה חיובית משך תפתי לרוב העניינים.

אין זה מן הנמנע כי סיעה כזאת היתה הופכת ללשון-המאזניים. גיוס רכבות בוחרים חדשים היה מעלה את המודר, ותוך כדי כך מוריד את הייצוג של השמאל הישרני של 58 או 57 איש. הימין הישרני היה זוכה, יחד עם הרתיים, למסי פר דומה. במקרה זה אולי יכלה סיעת החזית המשותפת לחולל פלאים - לחסל את הממשל הצביאי, לחסל באופן דראמטי את נוהלי ההסליחה העדתית, להעביר רפורמי מות חשובות בשטחים רבים. זה היה הרעיון הגדול.

דא מת. מדוע? הסיבות רבות, לפחות כמספר הגופים שהדבר נגע להם. אולם ביסודו של דבר, הסיבה היתה אחת: נוכח רעיון מדיני בעל תנופה ומעוף, לא התרומם איש מכל האי נשים החדשים מעל לחשבונותיו האישיים והכיתתיים. אף לא אחד מהם הוכיח את עצמו כמדינאי. ליד העסקנים הישנים, קמו חרשים. גורם אחד שיש לסלוח לו הוא האגף הלאומי של החזית הערבית. הוא ידע שהוא מבטא את רגשות רוב רובם של ערביי ישראל. אולם הוא ידע גם כי 160 אלף ערביי ישראל חיים באזורי הממשל הצבאי, מנותקים מכל מצע פוליטי יעיל עם חבריהם, כסופים לטרור יומיומי ולשיחוד נכבדיהם. מספר הערבים החופשיים להצביע הוא זעיר. אנשי האגף הלאומי חששו לטכן את הרעיון ההיסטורי של הלאומיות הערבית (תוך הכרה בקיום ישראל ורצון לשלבה במרחב ולהשתלב בה) בבחירות כוזבות, בהן אין ערביי ישראל חופשיים להביע את דעתם. הם חששו כי במקרה הגרוע ביותר יבחרו מנהיגי הערבים בקולות עבריים - ויפקחו בצורה זו את זכותם לדבר בשם 200 אלף הערבים החופשיים כמותם.

אני חושב שזה חשבון מוטעה, כי הוא מפקיר גם את קולות הערבים החופשיים למפא"י ולמ"ק"י, שהיא אויבת הלאומיות הערבית, כשם שהיא אויבת הלאומיות העברית. הוא יטול מערביי ישראל נציגות עצמאית של ממש - הוא ירומם לכך כי הממי של הצבאי יתקיים עוד ארבע שנים. מעניין להוכיח כי השבוע דיברה תחנת דמשק בערבית לערביי ישראל על החזית ה משותפת. שיבחה ותמכה בקרוש בעקרונותיה.

אי אפשר גם לכעוס על דויד בן-הרוש וארגון ליכוד עולי צפון-אפריקה. מוכים, מנונים ומדוכאים, לא יכלו להחליט החלטה נבונה בקטט. בן-הרוש עצמו מנותק במעצר, כמעט ללא מגע עם העולם החיצוני, כשהוא לחוץ בין המשטרה לבין פרקליטו, המשחק בעצמו מישחק פוליטי מסביב לפרשה. במצב זה, היה זה אולי טבעי מצד בן-הרוש להחליט כי ילך לכנסת לבדו, או בכלל לא. כך נמנעה האפשרות שאיש זה יתפתח וישתלב בתוך מתנה גדול יותר.

פחות אפשר לסלוח לגופים האחרים. מה אפשר להגיד לזכות האיחוד הלאומי, קבוצה של עסקנים ספרדים מסוירים, המשתדלת לנצל קונוונקטורה חולפת, בעזרת סיסמות שאולות מן הזולת, ולהיציג את עצמם כנציגי השכבות המקופחות? מה אפשר להגיד לזכות כמה מן הגופים הערתיים האחרים, שכנות עסקניהם החדשים מוטלת כספק? פחות מכולן אפשר להצדיק - ואפילו להבין - את הקבוצה המורה הקוראת לעצמה "המשטר החדש". כי בשום מקום אחר לא היה פער כה עצום בין גודל היומרות וקטנות המושגים, בין רוחב הסיסמות וצרות האופק.

בגלל נסיבות פוליטיות חולפות, נועדה לקבוצה זו עמדת-מפתח דוקא בפרשה זו, כי לא היה ספק שהתחברות הפעולה היתה והמשטר החדש בחזית המשותפת היתה גוררת אחריה גם את הצטרפות שאר הגופים, ואולי מאות אישים בלתי-תלויים המסרבים להצטרף לכל קבוצה מוגדרת. מדוע סירבה קבוצה זו לקבל הצעה שהיתה באופן כה בולט למובתה שלה? שום הסבר פוליטי הגיוני אינו יכול לענות על שאלה זו. ההסבר הוא, מן הסתם, פסיכולוגי. הסלודמהפכנים המפונקים, המכוונים דרכי קבוצה זו, רצו להישאר בכל מחיר מוכבדים וחי גונים בעיני החברה הטובה של המשטר הישן. הם לא רצו לשרוף את הגשרים חזרה, לחיק אמה.

במלים אחרות: כאן לא פעלו שיקולים של משטר חדש, אלא דחק שיקולים של משטר ישן. מי שמתגעגע בלבדו למקום אי שם בין הציונים הכלליים לבין חרות, אינו יכול להשתלב במערכת אחת עם כוחות העומדים בשתי רגליהם מחוץ למתנה. לכן סירבה קבוצה זו לקבל את הרעיון הגדול - אף שכל ששת העקרונות של תוכנית-המינוח שהוצעה עלי-ידי היוזמים מופיעים כלשונם גם במצע הרשמי שלה. לא ניכנס הפעם לניתוח תופעה המתהווה זו, ששמה המשטר החדש. נציין רק זאת: התנגדותה לרעיון הגדול היתה מעשה של התאבדות פוליטית מעשית. ושוב לא חשוב עוד אם קבוצה זו תישאר מחוץ למערכת הבחירות, כפי שהחליטה השבוע, או אם תקפוז ברגע האחרון על עגלת הבחירות. כי רק אדם נאיבי יכול להאמין כי הציבור הגדול יראה באופף מקרי ומסוכסך זה של עסקנים ואנשים, שהוכיחו קטנות כיתתית, תחליף לחזית מאוחדת של כל הכוחות הבלתי-מפלגתיים. כמה אנשים יכולים למצוא ענין בלקט זה של רעיונות וסיסמות, שוקנו במשיכה מכל הבא ליד, ללא שיטה וללא מחשבה רצינית. אולם רבבות הבוחרים, שהיו יכר לים להצביע בעד החזית רבת-התנופה ומי עוררת האמון, לא יתנו את קולם לגוף קטן, שיראה עתה כפלג בדלני שכל כוחו להפי ריע לתנועת-חרות.

ברגע המבחן, רשמה יד על הקיר: "מנא מנא תקל ופרסין".

ד מת הרעיון הגדול. השבוע הוא נקבר, ועסקני המפלגות נאנחו בהקלה. במקום החזית הגדולה, תבוא האדישות של הרבבות, שלא יהיה להם בעד מי להצביע. ביום הבחירות הם יישארו בבית, או ישלשלו את הפתק שלהם לכיסה של המפי לגה הרחוקה ביותר ממפא"י.

הקוצר הגדול יבוא ויקצור את הפרי. מנחם בגין יספק את בית הקיבוץ לקולות המחאה של רוב האזרחים שיחליטו, בהרגשה של אידיאליזם ופלידה, להצביע בעד מי שיבטיח לפחות שינוי קטן. באתי לקבור את הרעיון הגדול, לא להלל אותו. ואם ישנו לקח בכל הפרשה העגומה הזאת, הרי הוא זה: שיש לפעול למען ציבור כוחות רציניים יותר, מגובשים יותר, עקביים יותר, בארבע השנים הקרובות.

כריסטי

הכל בגלל... תסס אורלינג

חשוב לכל אשה

בצורת ובארצות-הברית מבצע אחוז גדול של נשים בעצמן את התקונים והשנויים הדרושים במלבושיהן. קודם כל מהחך דבר זה חסכון גדול, ונוסף לזה ניתנת האפשרות לנשים שברצונן להתלבש לפי האופנה האחרונה ולפי טעמן הן, לתקן ולהשלים את מלבושיהן. מובן מאליו שדרושות לאשה, תהיה היא אפילו בעלת כשרון מיוחד מלי דה, ידיעות יסוד מסוימות לבצוע שנויים כאלה. קיימים בתי-ספר מיוחדים לגנירה, מודליוציה, ציור מודלים ולתפירה. בית-ספר מסוג זה מנתלת הגבי ולינגר בשם "לאונורה". בבית-ספר זה, הנמצא ברחוב שלמה ה' מלך 72, בתל-אביב, תלמידות שונות מחוץ גים שונים, המבקרות בבית-הספר למטרותיהן האישיות כדי לספל בבגדיהן וגם כאלה שברצונן להשתלם וללמוד את המקצוע כדי להיות לאחר מכן גזרות, ציירות מודלים, תופרות או תופרות-קונפציה עצמאיות וש ברצונן להשליט ולהדגיש את ידעיהן בארץ. כולן מביעות את הערכתן והתפעלותן לת כונות הפדגוגיות של הגבי לאונורה. הן לא תארו לעצמן שיהיה אפשרי תוך זמן כה קצר לרכוש ידיעות תאורטיות ומעשיות ב מקצוע כה חשוב בחיי האשה. התכניות כה טובות וקלות שלא קיים שום מודל הגורם לקשיים.

הגבי לאונורה היא בוגרת האקדמיה היגית אית לאופנה, היא מבקרת לעתים קרובות בפרזי כדי לרכוש מושגים חדשים בלמוד ובתפירה, היא מבקרת בקביעות בכל בתי מסחר לאופנה החשובים ביותר כגון בלמין, ולציאני ואחרים, כדי להתחלק לאחר מכן בידיעותיה שרכשה עם תלמידותיה.

א ת צודקת רינה...

רינה: "שלום ניצה, מה שלומך? את נראית מקסימה."

ניצה: "באמת? זה נעים לשמוע."

רינה: "אני רואה שעור הפנים שלך חלק ורענן. ודאי עשית מה שאמרתי לך!"

ניצה: "נכון, רינה. כל החברות שלי אומרות שמאו שאני משתמשת בקרם הפנים רינאלי פני אני נראית צעירה ב10 שנים."

קרם רינאלי, לפי ד"ר לברו, פאריס, מכיל גילה רינאל, מזון מלכות הדבורים.

מחירו בישראל: 4.250 ₪

שולחן כתיבה לילד

לשנת הלימודים החדשה קנה לילד שולחן כתיבה עם עגלת תלמידים, שולחן המצופה פורטריק, קח או פלסטיות, תא לתיק ומגירות למכשירי ודסקריי.

ONEG **עונג**

ביתנו מורשתית לך הילדים מתחילת ימיהם

שינוי כתובת

המינוי המשנה את כתבתו, מתבקש להודיע על כך למחלקת המינויים שבועיים מראש, כדי למוע עיכובים במשלוח.